

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

POGORÂREA SFÂNTULUI DUH ȘI ÎNTEMEIEREA BISERICII

DUMINICA A 8-A DUPĂ PAȘTI

(†) Pogorârea Sfântului Duh
(Cincizecimea sau Rusaliile)

Astăzi, 16 iunie 2019, creștinii ortodocși prăznuiesc Pogorârea Sfântului Duh, Rusaliile sau „Duminica Mare”. Numită și Cincizecime pentru că Pogorârea Duhului a avut loc la 50 de zile de la Învierea Mântuitorului. Este ziua în care Sfântul Duh S-a pogorât în chip de limbi ca de foc peste Apostoli (FA, 2, 1-11). Și nu numai peste cei doisprezece Apostoli, ci și peste Ucenicii Mântuitorului, care se găseau atunci împreună cu Maica Domnului în foisorul din Ierusalim.

Duhul Sfânt Se coboară în formă de limbi ca de foc și pentru a arăta că „focul” harului este curățitor de păcate, după cum focul fizic este curățitor de rugină. Când metalele sunt ținute mai mult timp în foc, rugină, praful sau zgura de pe ele se curăță iar ele devin incandescente sau luminoase și flexibile, pot lua o formă nouă, una pe care n-au avut-o înainte. Deci, Duhul Sfânt, asemenea focului material curățitor, curățește duhovnicește pe om de rugină păcatului, adică de toată necurăția sufletului și a trupului. În același timp, Sfântul Duh transformă sufletul omului întunecat și opac din cauza păcatului, în suflet bun și luminat de har. De aceea, Botezul în apă și în Duh Sfânt mai este numit și Sfânta luminare.

Duhul Sfânt nu anulează identitatea sau personalitatea omului, ci o luminează și o îmbogățește, astfel încât fiecare persoană umană, prin lucrarea Duhului Sfânt, se pune într-o legătură tainică de viață sfântă cu Persoanele divine ale Preasfintei Treimi și cu persoanele umane care mărturisesc aceeași credință, formând astfel Biserica

lui Hristos, plină de harul Preasfintei Treimi (cf. II Cor. 13, 13). De aceea, în ziua Pogorârii Duhului Sfânt peste ucenicii Domnului se săvârșește și botezul în apă și în Duh al primilor creștini (cf. Fapte 2, 38-41). Cine se botează în apă și în Duh, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, începe o relație și o viață nouă, de comuniune cu Persoanele Preasfintei Treimi în Biserica lui Hristos.

Mântuitorul făgăduise înainte de pătimirea Sa venirea Sfântului Duh, zicând: „Vă este de folos ca Eu să Mă duc; căci de nu Mă voi duce Eu, Mângâietorul nu va veni”. Și iarăși: „Voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor va trimite vouă: Duhul Adevărului, Care din Tatăl porcede”. Iar după pătimire, înainte de înălțarea la cer, iarăși a zis: „Iar voi să rămâneți în Ierusalim, până când vă veți îmbrăca cu putere de sus”. Deci, făgăduindu-le pe Mângâietorul, acum L-a trimis lor pe Acesta.

Și iată cum s-a întâmplat: pe când ucenicii se găseau în foisor, în ziua Cincizecimii, cam pe la ceasul al treilea din zi, s-a făcut pe neașteptate tunet din cer, în așa fel încât a străbătut mulțimea adunată la Ierusalim din toată lumea; și Duhul Sfânt S-a văzut în chip de limbi de foc, pogorând nu numai peste cei

doisprezece Apostoli, ci și peste cei șaptezeci de ucenici; și aceștia au început să grăiască în limbi străine, fiecare din Apostoli grăind limbile tuturor neamurilor. Astfel, nu numai cel de alt neam auzea pe Apostol grăind în limba sa proprie, ci și Apostolul înțelegea și grăia limba fiecărui neam. Din pricina aceasta mulțimea socotea că sunt beți, că neînțelegând cum fiecare Apostol poate grăi tuturor în limba fiecăruia, îl socotea pe acela beat. Alții, însă, se mirau zicând: ce înseamnă aceasta? Mulțimea adunată la Ierusalim pentru praznic era din toate părțile pământului: „parți, mezi, elamiți, locuitori ai Mesopotamiei, capadocieni, iudei, din Pont și din Asia, din Frigia, din Pamfilia, din Egipt și din părți ale Libiei și Cirene... romani, evrei și prozeliți, arabi și locuitori ai Cretei”. Așadar Apostolii au fost învinuiți de beție. Dar Petru, sculându-se și vorbind în mijlocul mulțimii, a dovedit că lucrul acesta nu este adevărat, aducând mărturie cuvântului proorocului Ioil și astfel a înduplecat dintre ei, cu cuvântul, ca la trei mii, să vină la Hristos: „Vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, și fiii și fiicele voastre vor profeti, bătrânii voștri visuri vor visa iar tinerii voștri vedenii vor vedea. Chiar și peste robi și peste roabe voi vărsa Duhul Meu” (Ioil 3, 1-2).

Ziua de Rusalii reprezintă constituirea Bisericii întemeiată de Hristos și repunerea omului pe calea sfințeniei. Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, în una din predicile sale la acest praznic, a mărturisit: „Întemeierea Bisericii s-a făcut în etape. A început cu Întruparea Mântuitorului și s-a finalizat cu Pogorârea Duhului Sfânt. Biserica are ca temelie și cap pe Hristos, Dumnezeu Omul care unește într-o singură persoană viața divină și viața umană. El pregătește pe ucenici ca fiind conducătorii Bisericii și-i sfințește în mai multe momente, dar deplina sfințire

a ucenicilor este Pogorârea Sfântului Duh peste ei. Sfântul Simeon Tesaloniceanul spune că i-a hirotonit diaconi când i-a chemat la slujire, i-a hirotonit preoți când le-a zis „Luați Duh Sfânt: cărora le veți ierta păcatele vor fi iertate” și acum îi hirotonește episcopi în înțelesul de plinătate a harului prin Pogorârea Duhului Sfânt la Rusalii. Ceea ce se află viață divino-umană într-o singură persoană, se extinde acum prin lucrarea Duhului Sfânt în mai multe persoane, într-o Biserică. Deci, Hristos este Capul Bisericii, iar Biserica, Trupul Lui,

formată din toate persoanele care cred în Hristos, care sunt botezate în numele Preasfintei Treimi și au o viață duhovnicească primită de la Duhul Sfânt în care ei cresc duhovnicește”.

Prin Pogorârea Duhului Sfânt a început o epoca nouă în istoria mântuirii neamului omenesc. Astfel a luat ființă în chip văzut Biserica, adică Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, flacăra Duhului Sfânt în lume. S-a împlinit în acest mod țelul final al Întrupării, al Jertfei de pe cruce și al Învierii Domnului. ❖

Părintele Diacon Cristian Filiuță

GÂNDURI LA SĂRBĂTOAREA SFINTEI TREIMI

A doua zi după marele Praznic al Pogorârii Sfântului Duh, luni, are loc marea Sărbătoare dedicată Prea Sfintei Treimi, zi în care prăznuim toate cele trei Persoane Treimice: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Învățătura de credință despre cele trei Persoane care alcătuiesc Sfânta Treime se numește Dogma Sfintei Treimi sau Taina Sfintei Treimi.

Dogmei Sfintei Treimi constă în aceea că Dumnezeu este Unul în ființă și întreit în Persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Fiecare din cele trei Persoane posedă ființa întreagă și are toate atributele dumnezeiești, fără a fi trei dumnezei și fără împărțirea firii divine.

Intemeiați pe mărturiile Scripturii, toți Sfinții Părinți învață că Dumnezeu nu poate fi cunoscut în ființa Sa, ci doar în lucrările Sale, atât cât El însuși S-a revelat. Prin toate lucrările cunoscute, Dumnezeu s-a descoperit ca fiind un Dumnezeu al iubirii infinite. Această iubire, care se exercită mai întâi în sânul Prea Sfintei Treimi, se reflectă mai apoi în toată creația. Cuprinsul

Dogma Sfintei Treimi ne arată că Persoanele trăiesc în comuniune, model desăvârșit de iubire, și că Dumnezeu este transcendent după ființă și imanent după Persoane. El coboară la noi prin Duhul Sfânt, pentru ca omul să se poată urca la cer. Această Dogmă este adevărul cel mai plin de mister din învățătura creștină. Este un mister insondabil, inefabil, căci această Dogmă nu poate fi

pătrunsă sau cuprinsă de cugetarea omenească prin raționament, ea întemeindu-se numai pe Revelația dumnezeiască și însușită prin credință: unitatea ființei și trinitatea Persoanelor.

Adevărul despre Treime a existat pururea în conștiința creștină, fiindcă Biserica a trebuit să facă față numeroaselor erezii trinitare. Dar, deși Dogma Sfintei Treimi a fost formulată solemn abia mai târziu datorită erezilor, ea a fost permanent vie în tradiția veche creștină, în cultul, credința, propovăduirea și predica Bisericii și mai înainte de primele două Sinoade Ecumenice de la Niceea (325) și Constantinopol (381), când Dogma Sfintei Treimi primește o formulare oficială, autoritară și definitivă. ❖

Părintele Adrian Chiriță

Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel

Biserica Ortodoxă sărbătorește în 29 iunie pe Sf. Ap. Petru și Pavel, învățătorii lumii. Pentru că acești Sfinți Apostoli ai Mântuitorului au avut un rol major în răspândirea creștinismului, Biserica a rânduit ca prăznuirea lor să fie pregătită printr-o perioadă de post, adică printr-o primenire atât trupească, cât și duhovnicească a creștinilor. Tot prin ținerea acestui post se cinstesc darurile Sfântului Duh, care s-au pogorât peste Sfinții Apostoli la Cincizecime, de aceea în vechime acest post se mai numea Postul Cincizecimii.

Postul Sf. Petru și Pavel sau al Sâmpetrului, cum este numit în popor, începe anul acesta pe 22 iunie. A fost rânduit de Biserică și în amintirea obiceiului celor

doi Apostoli de a posti înainte de a întreprinde acte mai importante (Fapte 13,2 și 14,23). Mărturii despre acest Post le avem din secolul al IV-lea, în Constituțiile Apostolice și mai târziu la Sf. Atanasie cel Mare, Teodoret, episcopul Cirului și Leon cel Mare. Ținut la început în mănăstiri, mai târziu s-a extins și la credincioși.

Acest post nu are o durată fixă, începutul lui depinzând de data variabilă a Sfințelor Paști (între 4 aprilie și 8 mai). De obicei Postul începe în luna de după Duminica Tuturor Sfinților. Dar dacă aceasta cade după 29 iunie, Postul se desființează. În aceste cazuri, Sf. Sinod hotărăște să se țină două sau trei zile dinaintea sărbătorii Sf. Apostoli. Ca

regulă însă, durata Postului se află astfel: câte zile sunt de la data Învierii (inclusiv) din anul respectiv până la 3 mai, atâtea zile ține postul.

În Postul Sf. Petru și Pavel, sâmbăta și duminica se mănâncă pește, pe 24 iunie, la sărbătoarea Nașterii Sf. Ioan Botezătorul, dar și luni, marți și joi, când prăznuim un sfânt cu doxologie mare și cu cruce neagră în calendar. Dacă o astfel de sărbătoare cade miercuri sau vineri se dezleagă la untdelemn și vin. Și de hramurile bisericilor se oferă dezlegare la pește.

Este, deci, un post foarte ușor, pe care vă îndemn pe toți să-l ținem, însoțindu-ne de Taina Spovedaniei și a Împărtășaniei. ❖

ȘI DACĂ CINCIZECIMEA A AVUT LOC ALALTĂIERI?

Poate astăzi, în Duminica Pogorării Sfântului Duh, mai mult ca oricând putem să ne uităm la noi și să ne întrebăm dacă mai trăim în bisericile noastre spiritul comunităților din Biserica primară, cea peste care se pogora Duhul Sfânt și în care, odată propovăduită Evanghelia, mulțime de iudei, dar și din neamuri, se converteau la creștinism. De ce azi nu ne mai animă acea dragoste de Dumnezeu care naștea sfinți martiri? De ce azi comunitățile parohiale nu mai sunt unite în jurul aceluiași țeluri pastorale și filantropice?

Un răspuns ni-l dă părintele Constantin Sturzu, purtătorul de cuvânt al Mitropoliei Moldovei, cel care a scris un articol intitulat „Și dacă Cincizecimea a avut loc alaltăieri?” încercând să găsească argumente la faptul că noi suntem mult mai reci față de creștinii Bisericii primare. Nu voi cita decât parțial acest articol întrucât spațiul nu ne permite. Dar vă invit să-l citiți integral pe site-ul doxologia.ro.

„Nu doar de praznicul Cincizecimii, ci și cu alte ocazii scrutăm cu bucurie Biserica apostolilor și a celor dimpreună cu dâșii, când „li s-au arătat, împărțite, limbi ca de foc” (Fapte 2, 3). Avem priviri nostalgice îndreptate spre acele vremuri în care, doar după o cuvântare, se converteau, se botezau și se adăugau Bisericii chiar și „ca la trei mii de oameni” o dată. Tânjim după viața acelor primi creștini, nădăjduim să ajungem și noi, vreodată, a vedea cum mărturia credinței este întărită și însoțită de minuni. Comuniunea celor strănși în jurul sfinților apostoli era una desăvârșită: „aveau toate de obște (...), își vindeau bunurile și averile și le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare” (Fapte 2, 44). Viața lor se desfășura în ritm liturgic, împărtășindu-se toți, zilnic: „frângând pâinea în casă, luau împreună hrana întru bucurie și întru curăția inimii” (Fapte 2, 46).

Ce s-a întâmplat în acești două mii de ani de creștinism? De ce predica de azi abia dacă-i mai ține pe oameni în biserică și, cu anevoie, mai atinge câte o inimă, întorcându-o spre Dumnezeu? Unde s-a topit dorul de a primi Trupul și Sângele Domnului la cei ce au ajuns să fie convinși că împărtășania răsplătește efortul făcut în cele patru posturi de peste an? Ce-i împiedică pe creștinii de azi nu să împartă toată averea cu ceilalți, dar măcar să aibă o minimă preocupare pentru viața fraților lor de credință, să fie sensibili câtuși de

puțin la nevoile celorlalți? Cum se face că, mai ales la oraș, stau credincioșii unii lângă alții la o Sfântă Liturghie, luni sau poate ani de zile, și nici măcar nu se cunosc pe nume?

Grav e că nici măcar nu ne mai preocupă astfel de întrebări, nici nu ne mai frământăm pe aceste teme. Ni se pare că așa trebuie să fie, că așa sunt timpurile și atât se poate face. Riști să fii considerat eretic, habotnic sau nebun de-a binelea dacă încerci să reinții ceva din duhul primilor creștini. Există, desigur, mănăstiri sau parohii care sunt cu adevărat vii, inspirând prin fervoarea lor duhovnicească și pe alții. Încă mai există și foarte mulți oameni cu viață sfântă în Biserică, cu adevărat există... Dar tendința generală, trebuie să o recunoaștem cu durere, este mai degrabă aceea de a reduce creștinismul la prestarea de „servicii religioase” și la dobândirea unei cuminenții morale. Atât ne propunem. Tot ceea ce e râvnă pentru a adânci mereu și mereu relația cu Hristos Domnul, tot ceea ce înseamnă ardere și zbatere de a trezi inimi și conștiințe este taxat mai degrabă ca excepție, dacă nu ca o ciudățenie tolerată sau chiar ca o gravă abatere de la „normalitate”.

Cel mai mult mă întristează cei ce consideră că noi nu ne mai putem ridica la înălțimea duhovnicească a creștinilor de acum două mii de ani. [...]

Diferența dintre noi și cei din vechime nu este, așadar, una de ordin moral. Se

lupta și atunci cu patimi și păcate, ca și acum. Diferența vine din faptul că ei aveau această conștiință a legăturii cu Hristos Domnul în comunitatea eclesială, iar la noi ea nu se mai cultivă la fel de intens. Azi se insistă mult pe aceea personală a creștinului, adică pe un soi de performanță individuală. Cel mult, se încurajează „biserițele”, grupuri și ONG-uri clădite pe diferite criterii: de familie, profesionale, de vârstă, de preocupări șamd. Dar nu se merge până la capăt decât rareori. Adică nu se cultivă decât sporadic această conștiință că toți suntem Biserica, fiind legați unii de alții precum mădularele dintr-un trup. Și pierdem astfel din vedere că suntem conectați unii cu alții, ratând a ne împărtăși și din darurile pe care Dumnezeu le revarsă în Biserică asupra celorlalți, nu doar din cele pe care le primim la nivel personal. [...]

Trăim ca și cum Cincizecimea, momentul mult așteptat de Pogorâre a Duhului Sfânt ar fi avut loc acum o veșnicie. De fapt, nu au trecut decât două mii de ani, adică două zile, metaforic, scripturistic vorbind. Căci „o mie de ani înaintea ochilor Tăi sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca straja nopții” (Psalmi 89, 4). Dacă am conștientiza astăzi că acele limbi „ca de foc” s-au pogorât peste noi, cei din Biserică, alaltăieri? Am mai fi atât de apatici, am mai putea fi „nepăsători față de harul care este întru noi” (cf. I Timotei 4, 14)? ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 16-23 Iunie 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 16 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Pogorârea Sfântului Duh (Cincizecimea sau Rusaliiile) Duminica a 8-a după Paști - Utrenia, Sfânta Liturghie
Luni 17 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	(†) Sfânta Treime - Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 19 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfântul Maslu
Vineri 21 iunie	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie
	De la 22 ³⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 22 iunie	18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Vecernie
Duminică 23 iunie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților) - Utrenia, Sf. Liturghie

SFÂNTUL GRIGORIE DASCĂLUL, MITROPOLITUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI, UCENIC VREDNIC AL SFÂNTULUI PAISIE DE LA NEAMȚ

„Precum nu am încetat, mai înainte de a mă sui pe scaunul mitropoliei, să mă siles spre folosul neamului, după cum mărturisesc cărțile cele tipărite, așa și după ce m-am suit, așa și după ce m-am dus în surghiun. Așa, cu Dumnezeu să se zică, și aici, în Sfânta Mănăstire a Căldărușanilor fiind oprit, mă voi sili ca să se mai dea la lumină acest fel de cărți, spre slava lui Dumnezeu și folosul fraților. Că numai atât voiesc să trăiesc, cât să ajuterez Pravoslaviei și neamului și fraților, ca să poată cu înlesnire prin învățăturile Sfinților să dobândească bunătățile cele veșnice.” *Sf. Grigorie Dascalul*

perioadă petrecută la Neamț, Sf. Grigorie se retrage la Căldărușani, în obștea formată de Sf. Gheorghe de la Cernica. Aici rămâne între 1818 și 1823, până la alegerea sa ca mitropolit al Ungrovlahiei. Va continua să traducă, oferind prima tălmăcire în limba română a „Tratatului despre preoție” al Sf. Ioan Gură de Aur, tradus sub numele de „Șase cuvinte pentru preoție”.

Noul mitropolit se dovedește hotărât în deciziile sale, echilibrat, plin de înțelepciune, căci ajunge pe scaunul mitropolitan într-un moment istoric greu pentru poporul și Biserica Țării Românești. Va ști să fie un bun păstor, atent la toate nevoile materiale și spirituale ale credincioșilor săi.

După izbucnirea conflictului rusoturc în 1828, Sf. Grigorie este nevoit să ia calea exilului. Începând cu 1829, îl aflăm la Chișinău, străduindu-se să își

recapete scaunul mitropolitan. În 1831 i se cere demisia, la care Sf. Grigorie răspunde demn: „Dumnezeu mi-a dat suflet și eparhie și când îmi va ieși sufletul, atunci voi lăsa eparhia, pentru că acestea sunt lucruri care privesc mântuirea sufletelor”. Revine pe scaunul său în august 1833, dar un an mai târziu, pe 22 iunie 1834, este chemat la Domnul.

A fost înmormântat stând în scaun, într-un mormânt boltit, în apropiere de Catedrala mitropolitană din București. Peste șapte ani, osemintele sale sunt mutate la Căldărușani.

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea Sfântului într-o ședință de lucru din octombrie 2005, cu zi de prăznuire 22 iunie, recunoscându-se activitatea pastorală, culturală și duhovnicească a unuia dintre cei mai importanți ierarhi români. ❖

Din faptele Sfântului Grigorie Dascalul

❖ Acest înțelept mitropolit întrecea pe toți din vremea sa cu râvna și cunoașterea Sfinților Părinți. Pătrundea și stăpâna cu multă pricepere învățătura ortodoxă a dogmelor și a Sfintei Scripturi, pentru care i se spunea „teologul Grigorie, înalt în științe și în înțelepciune, adânc în noimă și smerit cugetător în isprăvi și în lucrare”. Iar dregătorii țării și poporul îl numeau „Mitropolitul Grigorie Dascalul”, precum se numește până astăzi.

❖ Dar și petrecerea sa duhovnicească este vrednică de amintit. Noaptea dormea foarte puțin, căci se îndeletnicea cu rugăciunea și cu traducerea de cărți. Apoi mânca, o dată pe zi, puține legume și poame. Purta haine simple de șiac călugăresc și nu făcea niciodată plimbări. Era încă foarte bun chivernisitor, însă darnic cu săracii și vădulele. Iar când era vorba de tipărit cărți și de dat ajutoare la elevi, nu preocupă banii.

❖ Cât a fost mitropolit pe scaunul Țării Românești a tradus și tipărit, atât la București, cât și la Buzău și Căldărușani, următoarele cărți: „Cuvintele despre purcederea Sfântului Duh” ale lui Iosif Vrienie, „Împărțire de grâu” și „Puțul

Sfântului Ioan Gură de Aur”, toate trei traduse cât a stat în surghiunie și tipărite la Buzău, între anii 1832-1833; „Epistolele de obște ale Patriarhului Fotie”, rămase în manuscris; [...] „Despre cele opt gânduri ale Sfântului Casian Românul”; „Viața Cuviosului Paisie de la Mănăstirea Neamț”; (n.r. - și alte valoroase scrieri). Pentru tipărirea atâtor cărți a înființat două tipografii noi, una la Episcopia Buzăului și alta la Mănăstirea Căldărușani. Toate cărțile tipărite de el le împărțea în dar la biserică și în popor.

❖ Dintre toate cărțile, socotea mitropolitul Grigorie Dascalul că „cele mai potrivite vremii și patrioților de rând” sunt Viețile Sfinților. De aceea a început traducerea și tipărirea lor. Însă n-a apucat să tipărească decât două volume și s-a dus la Hristos. Cu câteva ceasuri înainte de obștescul sfârșit a spus către un episcop al său: Să nu se smintească (n.r. - să nu înceteze) din tipărire Viețile Sfinților și tipografiile neîncetat să lucreze, tipărind cărți folositoare de suflet! Apoi și-a dat sufletul în mâinile Domnului, la 22 iunie, 1834. (Patericul românesc). ❖

Pe numele său de mirean Gheorghe Miculescu, Sf. Grigorie Dascalul s-a născut în București, în anul 1765, din părinți de bun neam, care s-au străduit să-i dea o aleasă educație. Cu o inteligență deosebită, Gheorghe urmează cursurile Colegiului „Sfântul Sava”, studiind limbile clasice: latina și greaca, dar și teologie, gramatică și alte științe. Se spune că era cel mai bun dintre cei 75 de elevi înscriși în acel moment la „Sfântul Sava”. Aici Gheorghe îi cunoaște pe monahii Dorotei și Gherontie, ucenici ai Sf. Paisie de la Neamț, trimiși de stareț pentru a învăța limba greacă și a-l ajuta la traducerea din Sfinții Părinți. După terminarea studiilor, în anul 1790, Gheorghe pleacă la Mănăstirea Neamț, intrând ucenic la starețul Paisie și fiind curând tuns de acesta în monahism cu numele de Grigorie și mai târziu hirotonit ierodiacon. Bun cunoscător de limbă greacă, Sf. Grigorie traduce din textele Sfinților Părinți.

Mitropolitul Dositei Filitti al Ungrovlahiei, având și el nevoie de doi traducători pricepuți, îi cere în anul 1796 de la Mănăstirea Neamț. Cei aleși sunt Gherontie și Grigorie. Ei reînființează tipografia Mitropoliei din București, tipăresc cărți de slujbă și învățătură, pun în rândul bibliotecii, apoi se întorc iarăși în Moldova, la metania lor.

În 1812, Sf. Grigorie pleacă împreună cu Gherontie la Sfântul Munte și stau o vreme acolo. La întoarcere însă, în apropiere de Plovdiv, Bulgaria, sunt atacați de hoți, iar Gherontie, bătut de aceștia, moare pe drum. După o